

EGLUTĖ

1978 KOVAS

Se

Maryte
Pss. As 78

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS

5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

EGLUTĖ

1978 KOVAS

TURINYS

- 3 VELYKOS, D. Staniškienė
- 4 VELYKU VYTURĖLIS, R. Janulevičiūtė
- 9 VELYKU KIŠKUTIS, J. Minelga
- 10 BROLIUKO BELAUKIANT, L. Dūdėnaitė
- 15 MALDA, G. Tulauskaitė
- 16 DARBELIAI, J. Zubinienė
- 20 VAIKU KŪRYBA
- 25 DAR APIE GINTARĄ, I. Tijūnelienė
- 28 GALVOSŪKIAI, L. Šalčiuvienė ir R. Ramanauskienė
- 32 EGLUTĖS SKAITYTOJAI, nuotraukos

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires, Argentinoj.
Skyrių vinjetės Zitės Sodeikienės.

Kitos iliustracijos:

- Z. Sodeikienės — 3, 4
- E. Muliolienės — 6, 7, 8
- R. Lapšienės — 10, 11
- A. Muliolytės — 13
- R. Vaidilaitės — 15
- R. Šlapkauskienės — 25, 26

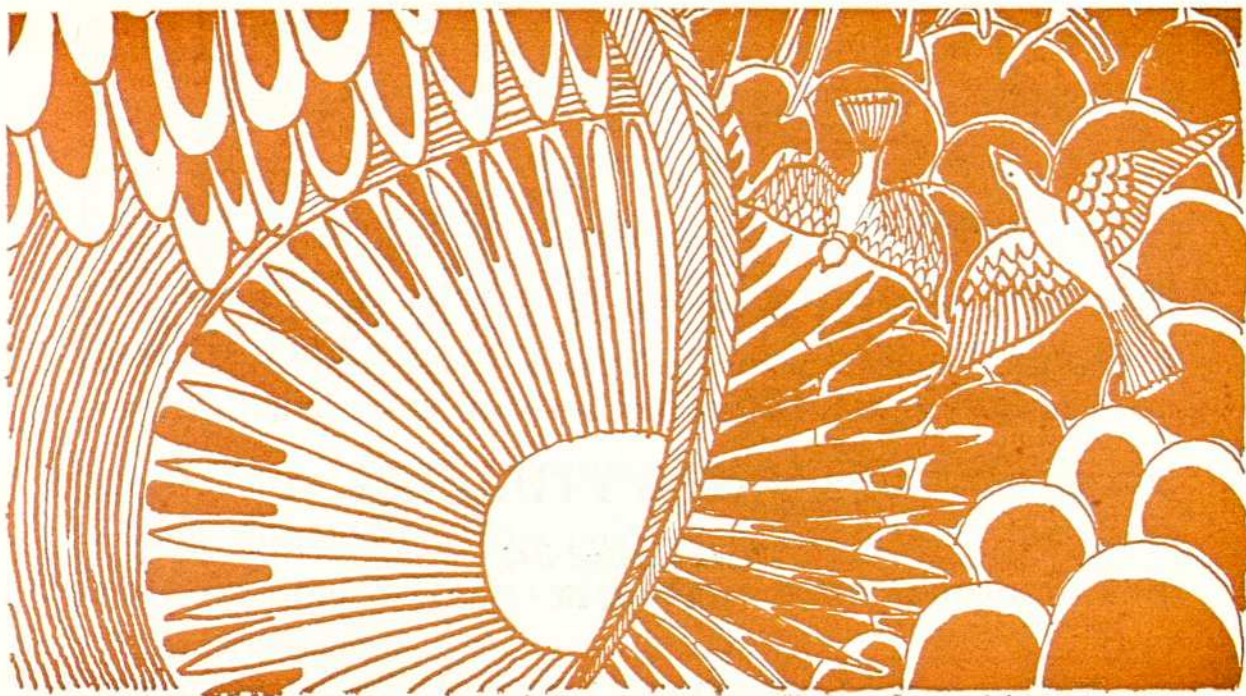
REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

VELYKOS

Dalia Staniškienė

— Velykos! Velykos! —
Skambėjo varpeliai.
Džiaugsmu prisipildė
Vaikučių širdelės.

— Jau kėlėsi Kristus! —
Varpai skelbia žinią,
Prikels Jis ir mūsų
Mažutę Tėvynę.

Velykos! Pavasaris!
Sužydo gėlytės.
Eisim pagarbinti
Jėzų šį rytą.

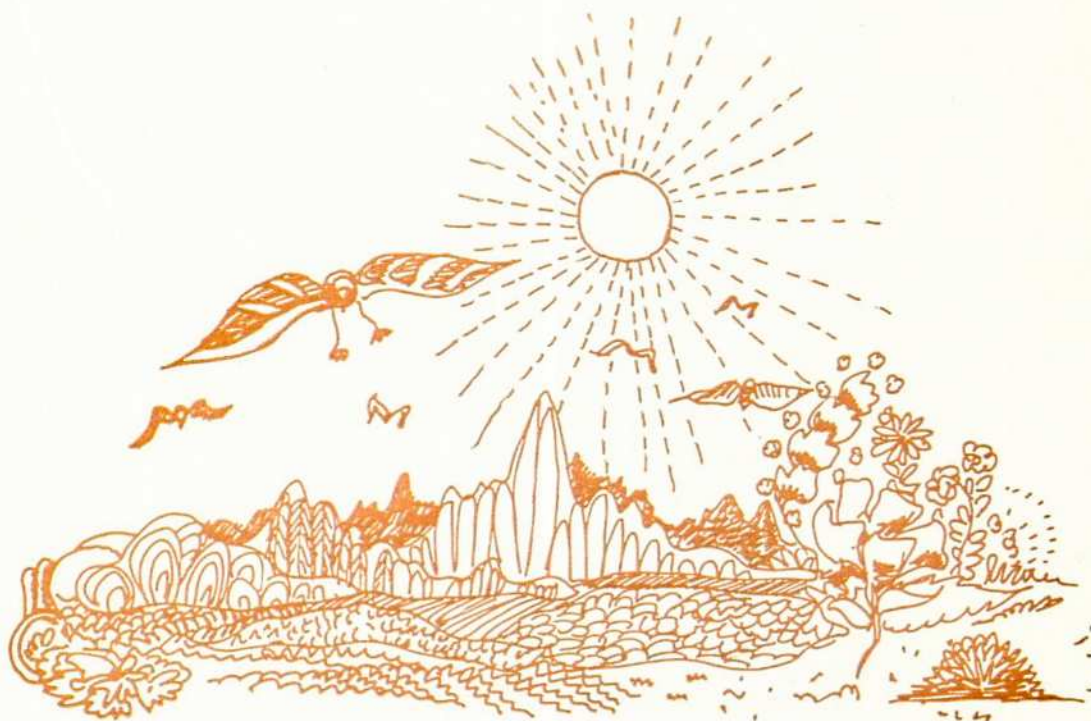

VELYKŲ VYTURĖLIS

*Rima Janulevičiūtė
Chicago, Ill.*

Tais metais Velykos buvo labai ankstyvos. Išėjau ieškoti pirmų pavasario ženklų. Štai ir randu vieną, kurio nesitikėjau.

— Tėte! Tėtuk! Ateik! Greitai! — susijaudinusi šau-

kiu tėvelį. Mat, radau mažytį pilką paukštelį. Jo vienas sparnelis buvo palūžęs, akelės užmerktos ir tik silpnas cypsėjimas rodė jį esant gyvą.

— Tėtuk, greičiau! — dar garsiau ėmiau šaukti.

Tėvelis, jau pyktelėjęs, mane sudraudė: — Nelaidyk gerklės, kaimynus supykinsi! Didelio čia daikto, rado žvirblį, iškritusį iš lizdo, ir rėkia. Net langai dreba.

— Ne žvirblį, bet kitokį paukštelį. Nuostabiai gražų, meilų, radau. Sparnelis palaužtas. Ką mes su juo darysim? Ar žinai, kaip jis vadinasi? — beriu klausimus, kaip iš gausybės rago.

Tėvelis, pamatęs paukštelį, nustebęs į jį žiūrėjo ir lyg pats sau tyliai šnabždėjo: — Vieversėlis... Jų yra Amerikoje, tik jie negieda, kaip mūsų krašto vyturėliai. Iš kur jis čia galėjo atsirasti?

— Čia jau šio krašto paukštelis, tik mes jo nesame matę. Tai vieversėlis, mūsų tėvynės padangių vyturėlio artimas giminaitis. Niekaip negaliu suprasti, kaip jis atsirado tokiam dideliame mieste. Vyturėlius gerai pažįstu. Pagaliau, negaiškim be reikalo. Neškim vieversėlį vidun. Bandykim jo sparnelį pagydyti.

Mano tėvelis iš mažens labai mėgęs paukščius, todėl jo sprendimu pasitikėjau. — Tegu sau negieda, — galvoju. — Svarbu, kad dar gyvas.

Mamytei patvirtinus, kad aš tikrai vieversėlį radau, nieko nelaukusi, užbėgau ant aukšto ir atnešiau narvelį. Jį rūpestingai nušluosčiau, įpyliau į indelį vandens, įbėriau grūdelių ir paguldžiau paukštelį.

Vieversėlio sparnelis gijo, paukštelis ėmė vis gražiau ir stipriau čirškėti. Vieną vidudienį, saulei labai aškliai šviečiant, vieversėlis dar garsiau sučirškėjo.

Nusigandusi šokau prie narvelio. Maniau, kad jam kas nutiko. Jis išplėstom akutėm į mane žiūrėjo, lyg ko prašytų.

— Rimute, kad ir labai mes jį mylime, vistiek jis ilgis savos padangės. Mes jį turime išleisti. Aš tau papasakosiu legendą apie mūsų vyturėlį, — tarė tėvelis.

Kiek palaukęs, ėmė pasakoti:

— Tai įvyko prieš daugelį metų, kada Vytautas Didysis valdė Lietuvą, o mūsų protėviai dirbo savo mylimą žemę. Jie buvo ramūs, taikingi žmonės. Tačiau Lietuvos kaimynai kryžiuočiai buvo labai karingi. Jie troško užkariauti mūsų šalį. Daug kartų nuteriojo Lietuvą, daug vyrų, moterų ir vaikų išvarė nelaisvėn. Pavojingiausi kryžiuočių puolimai būdavo žiemą, nes užpultiems lietuviams sunku kur išbėgti, pasislėpti. Taip atsitiko ir ši kartą.

Kryžiuočiai užpuolė vieną pilaite, ją sugriovė, aplinkinius ūkius sudegino, o žmones išsivarė į vergiją. Tik stebuklingu būdu išliko gyvas jaunas karys Simas. Gal dėl to, kad buvo sužeistas.

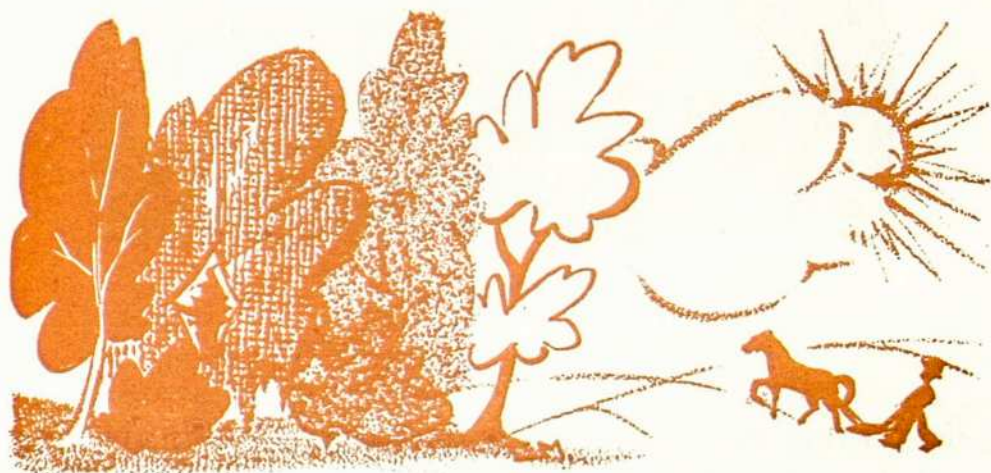
Iki Simas pasveiko, atėjo ir pavasaris. Saulutė aukštai pakilo, vis labiau ėmė šviesti ir šildyti. Atgijo visa gamta. Tik vienas Simas buvo labai nusiminęs, nes kryžiuočiai ne tik sudegino jo tėviškę, bet ir jauną, mylimą žmoną su sūneliu išsivarė į nežinią.

Vaikščiojo liūdnas, nenusitverdamas jokio darbo. Ir štai vieną dieną, išėjęs į laukus, puolė ant kelių ir ėmė melstis:

— Suteik, Visagali Dieve, mums ramybę! Pažvelk į mus, atitolink nuo mūsų skriaudas, karus. Mano tauta nori taikos, nenori kitų pavergti. Ji nori taikoje ir ramybėje gyventi.

— Štai ir dabar, Viešpatie, jau laikas dirbti žemę, sėti javus, o aš neturiu nei noro, nei jėgų. Taip liūdna be savųjų. Nežinau, kas nutiko žmonai ir sūnui. Gaila ir šios žemelės, šio pilko arimo... Viešpatie, suteik man nors mažytį džiaugsmą, kuris grąžintų norą gyventi ir dirbti.

Pagailo Dievui Simo ir jo tautos. Bematant prie Simo nusileido mažas, pilkas paukštelis ir pasigirdo švelnus "Vyt, vyt, vyt". Nustebęs Simas nespėjo pakilti nuo žemės, kai paukštelis iškilo aukštai į padangę. Jis kilo vis aukšty, tartum norėdamas pasiekti saulę. Giedojo skambiai, linksmi: "Vyt, vyt, vyt".

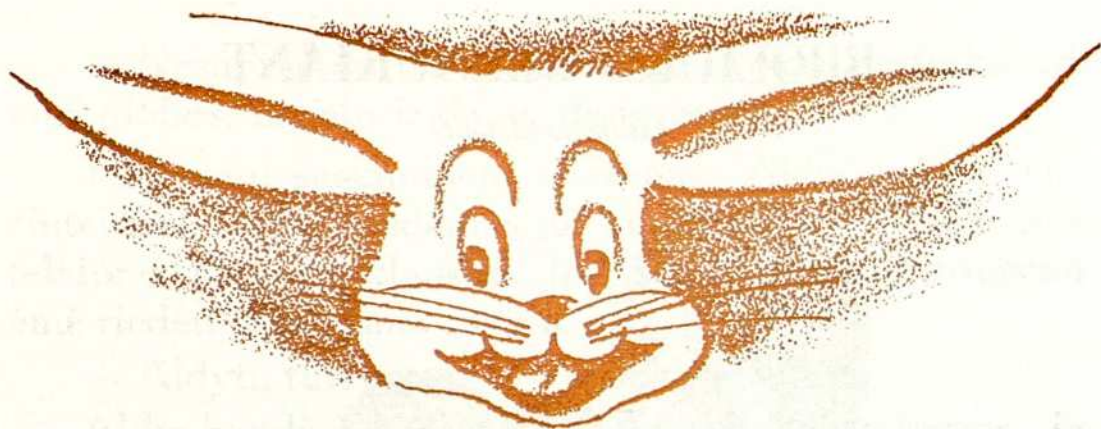

Simui pasidarė gera ir lengva širdyje:

— Vyturėli, tu man grąžinai norą gyventi ir dirbti! — sušuko jis.

Nuo to laiko vyturėlis kiekvieną pavasarį skuba grįžti iš šiltųjų kraštų, kad pralinksmintų laukų artoją.

Išklausiusi tėvelio pasakojimo, kad ir labai skaudančia širdimi, išnešiau viversėlį į kiemą. Palinkėjau laimės šio laisvo krašto platybėse.

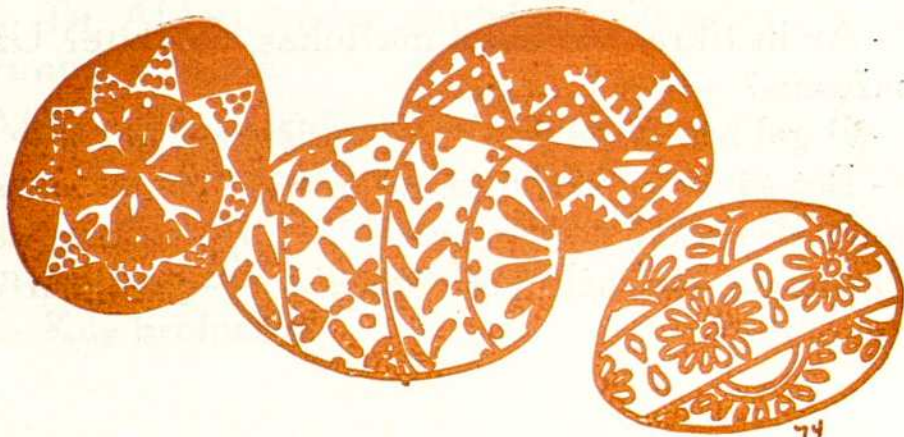
VELYKŲ KIŠKUTIS

Jonas Minelga

**Su margučiais strikt-pastrikt
Nuo namučių, prie namų.
Nei prisėsti, nei užmigt —
Tiek vaikučių mylimų!**

**Va, kraitelėj du šimtai,
Visą naktį juos dažiau.
Dar kepurėj, aš rimtai —
Penkiasdešimt — nemažiau!**

**Tai juokelio, net rangaus —
Pešas Giedrė su Linu.
Jie margučių nebegaus,
Tik geručiams dalinu.**

BROLIUKO BELAUKIANT

Lidija Dūdėnaitė

Jis laukia. Aldis sėdi močiutei ant kelių ir kartu su ja laukia. Abu laukia, kad suskambėtų telefonas.

— Ilgai jau mes čia laukiame. Ar tuoj žinosime, močiute? — nekantriai paklausia berniukas.

— Nebijok, vaikeli. Kai tik tėvelis sužinos, tuojau mums praneš, — ramina močiutė. — Būk kantrus, Aldyti. Mes ir tavęs laukėme.

— Ar jis tikrai bus labai mažiukas, močiute? Už mane mažesnis? — vėl klausia.

— O gal bus ji, ne jis. . . — nusišypso močiutė.

— Bet aš noriu broliuko, ne sesutės! Aš namuose visas mašinėles išstačiau jam parodyti. Jeigu jis man patiks, savo raudoną mašinėlę padovanosiu, — pasigiria Aldis savo geru noru.

— Nesupras dar tavo mašinėlių. Tokie mažiukai tik nori globos, maisto ir daug, daug meilės.

Tuo metu suskambėjo telefonas. Aldis nušoko močiutei nuo kelių, leisdamas jai kuo greičiau pribėgti prie telefono. Močiutė klausėsi. Jos veidas žibėjo. Skruostais ėmė riedėti džiaugsmo ašaros.

— Aldyti, turi sesutę! — sušuko močiutė.

Aldis bandė šypsotis. Jis nebuvo labai linksmas. Jis juk norėjo broliuko...

— Ir broliuką turi! — dar pridėjo močiutė.

Dabar Aldžio veide sušvito didelė šypsena. Jis plojo rankomis ir šokinėjo iš to džiaugsmo:

— Turiu broliuką! Turiu broliuką!

Baigus kalbėti su Aldžio tėveliu, močiutė padėjo telefono ragelį. Ji apkabino Aldį ir pabučiavo jį kaktą.

— Koks tu, Aldyti, laimingas. Ir sesutė ir broliukas augs kartu su tavimi.

Aldis pas močiutę praleido keletą dienų. Ir vėl jis laukė. Laukė tos dienos, kai galės sugrįžti namo. Močiutė ir senelis labai jį mylėjo. Močiutė iškepavo sausainių, o senelis dažnai naują žaislą nupirkdavo. Bet Aldžiui rūpėjo pamatyti dvynukus.

Pagaliau, vieną popietį senelis sako Aldžiui:

— Na, važiuojam to vaikų darželio pamatyti!

— Tu, Aldyti, turėsi būti labai švelnus su dvynukais, — priminė močiutė.

Aldis pirmutinis išsoko iš automobilio ir greitai įlėkė į namus. Tėvelis jį pasitiko ir užsivedė drauge su seneliais į miegamąjį. Ten buvo mamytė su dvynukais. Pabučiavęs mamytę, Aldis tuoj paklausė:

— Kur broliukas?

— Ne tik broliukas, bet ir sesutė, — pasakė mamytė ir parodė dvynukus.

— Labas, broliukai ir sesute! Aš esu jūsų didelis brolis — Aldis, — prisistatė berniukas kūdikėliams. — Ar jau parodyti mašinėles, mamytė?

— Dar ne, Aldyti, — nusišypsojo mamytė. — Palauk, kol paaugs.

Aldis nusiminė. Manė pažais su broliuku, o dabar... Močiutė liepė visiems išeiti iš kambario. Laikas dvynukams miegoti. Aldis išėjo tylus. Nuėjo į savo kambarį, pavartė savo mašinėles ir — pats užmigo.

Bėgo dienos. Aldis pastebėjo, kad dvynukai labai daug miega. Tada jis turi tyliai žaisti. Negalima televizijos garsiai leisti. O mamytė vis su dvynukais ir su dvynukais. . .

Broliukas ir sesutė nebuvo toks didelis džiaugsmas Aldžiui. Jie tuoju jam nusibodo. Jis laukė ir nesulaukė, kad jie paaugtų.

— Jie visai neauga, — galvojo sau Aldis. — Negali su jais žaisti. . . Buvo daug geriau, kai jų nebuvo! — pagaliau nusprendė.

Vieną rytą Aldis atsikėlė ir nubėgo į virtuvę pusryčių. Močiutė kepė kiaušinius.

— Ką čia darai, močiute? Kur mamytė? — nustebo berniukas.

— Nelaimė įvyko nakties metu, Aldyti. Tavo broliukas sunkiai susirgo. Mamytė su tėveliu jį nuvežė į ligoninę. O aš atvažiavau tavęs ir sesutės prižiūrėti.

Aldis puolė močiutei į glėbį, smarkiai verkdamas.

— Neverk vaikeli, viskas bus gerai, — ramino močiutė, glostydama jo galvą.

Aldžiui buvo gaila broliuko. Jis jautėsi kaltas, kad pyko ant dvynukų. Dabar jis norėjo kaip nors savo blogą elgesį atitaisyti.

Visą dieną Aldis stengėsi padėti močiutei. Jis padėjo jai saugoti mažąją sesutę. Kai buvo laikas jai miegoti, Aldis buvo ramus. Atsisėdo ir tyliai knygutę skaitė.

Vakare mamytė grįžo iš ligoninės ir pasakojo:

— Liga sunki, bet gydytojai tiki, kad neužilgo pagerės.

— Jis nemirs? — nusigandęs paklausė Aldis.

— Ne. Bet prašykim Dievulio, kad duotų sveikatėlės.

Prieš eidamas gulti, Aldis atsiklaupė prie lovos ir meldėsi:

— Dievuli, duok mano broliukui sveikatėlės. O aš prižaduo visada būti geras dvynukams.

Dieną po dienos broliuko sveikata gerėjo. Aldis džiaugėsi. Jis stengėsi būti geras ir kas vakarą prašė Dievulio, kad broliukas greit sugrįžtų į namus. Jis jo labai laukė.

Ir štai vieną vakarą mamytė grįžo namo su linksma žinia:

— Rytoj parsivežam broliuką!

Aldis padėkojo Dievuliui. Nuo tos dienos jis buvo pats geriausias didelis brolis dvynukams.

MALDA

Grażina Tulauskaitė

Padėsiu Tau, Dieve, po kojų
Nors mažą laukinę gėlytę.
Šią maldą kasdien Tau aukoju
Ir savąją širdį mažytę.

Žadu Tave, Dieve, mylėti,
Kaip geriausias vaikas tėvus,
Tik laimink mamytę ir tėtį,
Tėvynę ir mūsų namus.

paruošė J. Zubinienė

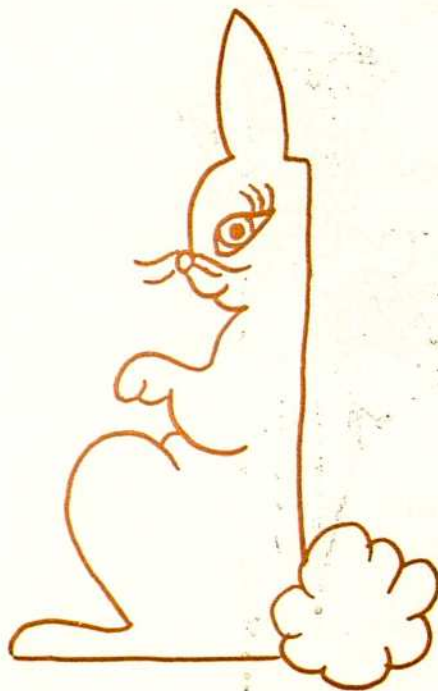
VELYKINĖ KORTELĖ

Ko reikia:

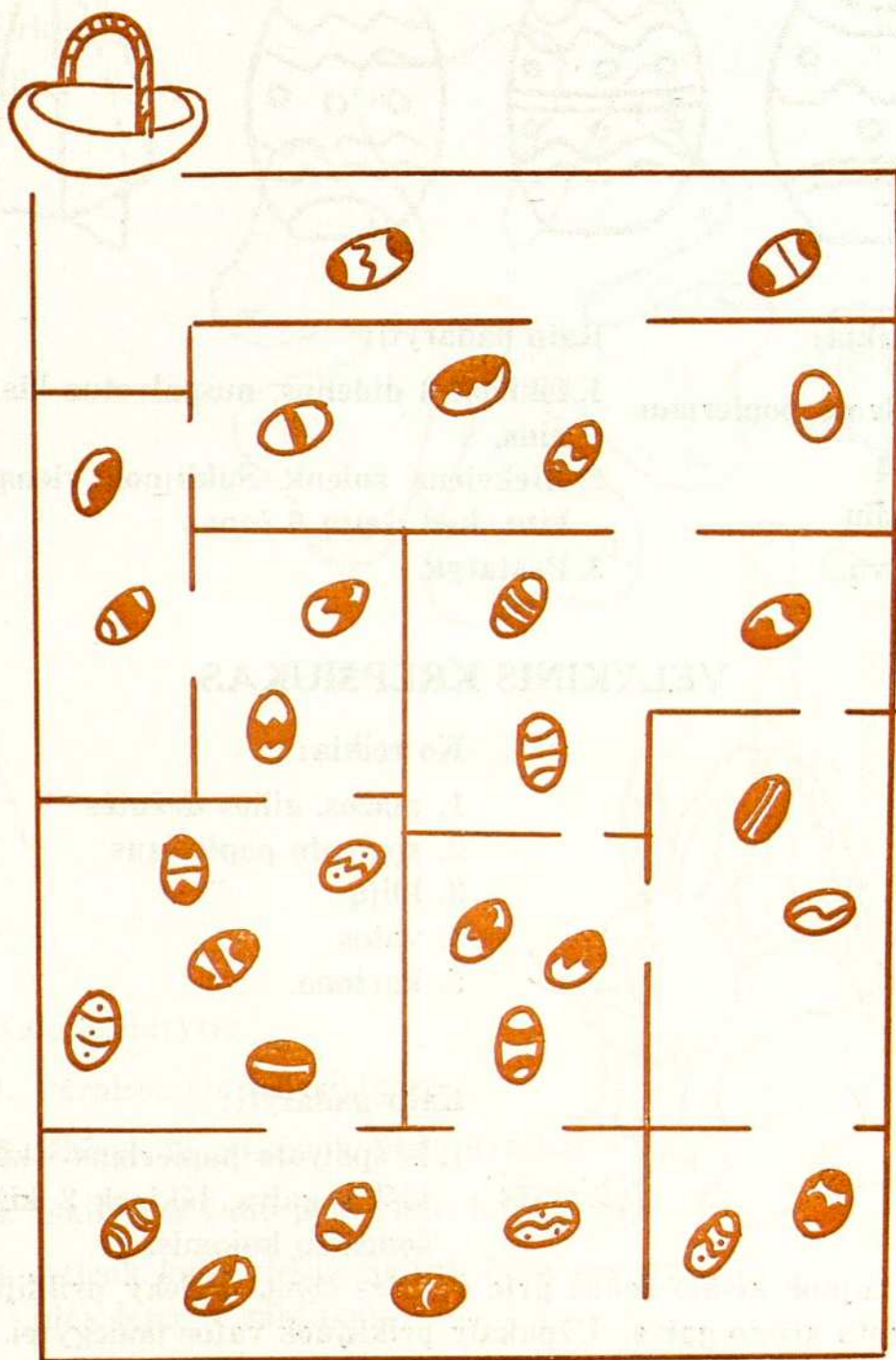
1. spalvoto popieriaus
2. žirklių
3. klijų
4. vatos.

Kaip padaryti:

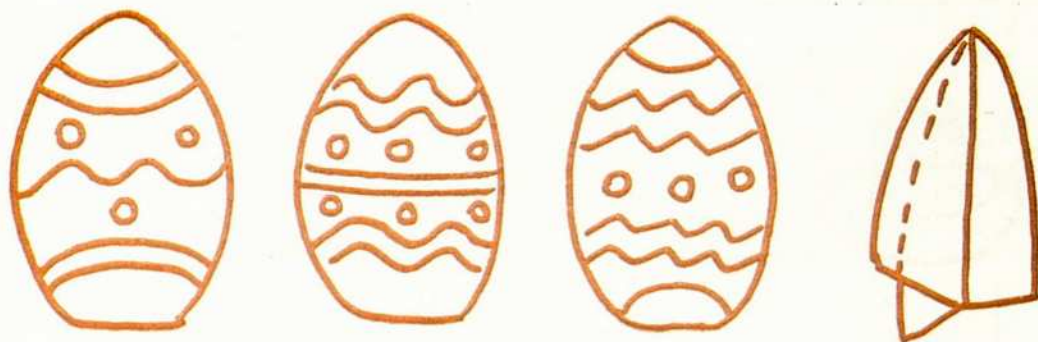
1. Sulenk popierių per pusę ir nupiešk kiškį, kad nugara būtų ant sulenkimo.
2. Nupiešk kiškiui akis. Ūsus gali padaryti iš mezgimo siūlų.
3. Priklijuok vatos kamuoliuką uodegytei.
4. Pastatyk.
5. Viduj įrašyk velykinį sveikinimą.

Nuritink margučius į pintinę.

PASTATOMAS MARGUTIS

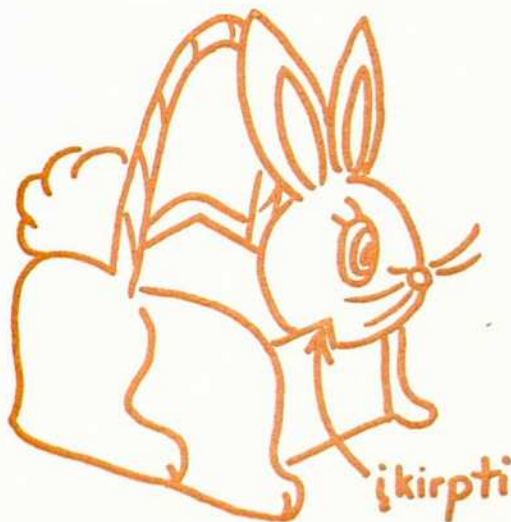
Ko reikia:

1. spalvoto popieriaus
2. klijų
3. žirklių
4. spalvų.

Kaip padaryti:

1. Iškirpk 3 didelius, nuspalvotus kiaušinius.
2. Kiekvieną sulenk. Suklijuok vieną su kitu, kad išeitų 3 šonai.
3. Pastatyk.

VELYKINIS KREPŠIUKAS

Ko reikia:

1. mažos, gilios dėžutės
2. spalvoto popieriaus
3. klijų
4. vatos
5. kartono.

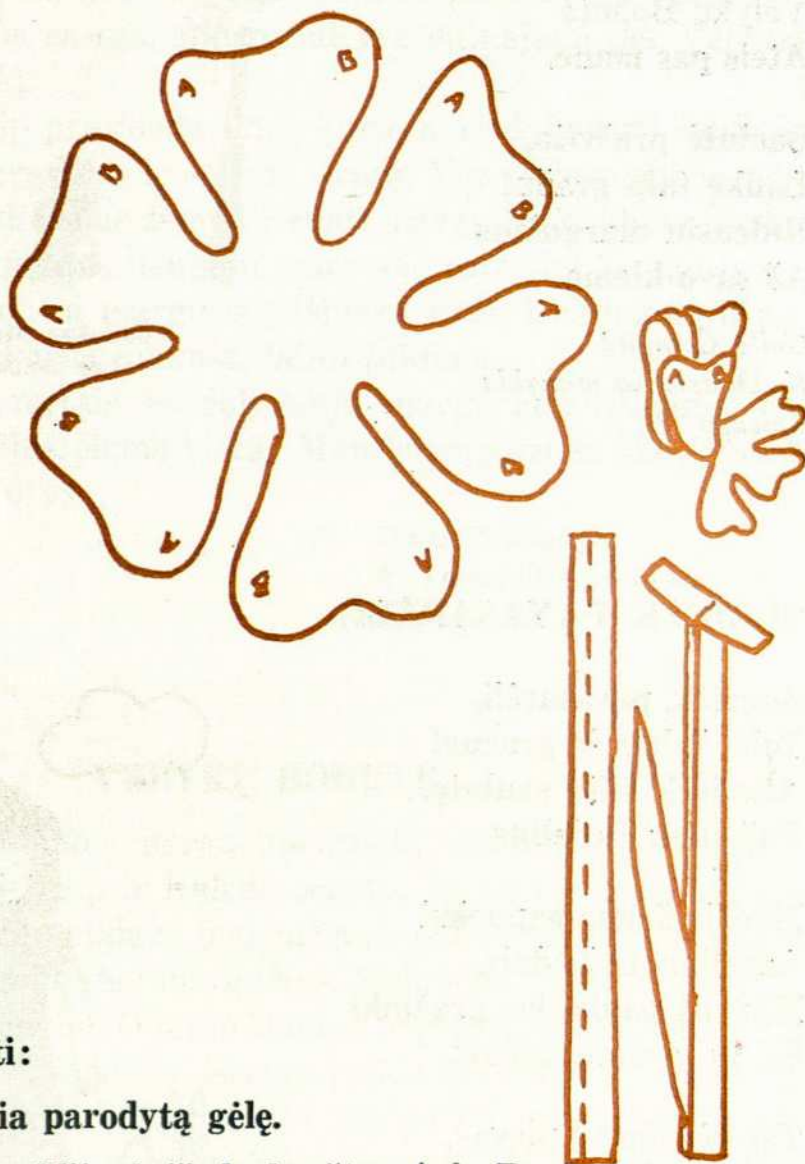
Kaip padaryti:

1. Iš spalvoto popieriaus iškirpk kiškio galvą. Iškirpk 2 kiškio šonus su kojomis.
2. Priklijuok kiškio šonus prie dėžutės šonų. Prieky priklijuok įkirptą kiškio galvą. Užpakaly priklijuok vatos uodegytei.
3. Iš kartono iškirpk krepšiukui rankeną ir priklijuok iš vidaus.

TULPĖ

Ko reikia:

1. Spalvoto popieriaus: geltono, žalio, raudono
2. žirklių
3. klijų.

Kaip padaryti:

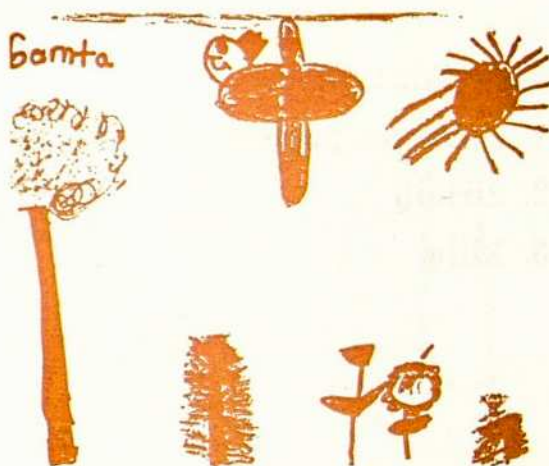
1. Perpiešk čia parodytą gėlę.
2. Iškirpk ir suklijuok žiedų kraštus A ir B.
3. Iškirpk iš žalio popieriaus kotą ir lapą.
4. Atlenk koto viršų. Sulenk kotą per pusę, įdėk lapą ir suklijuok.
5. Priklijuok gėlę prie atlenkto koto.

VELYKOS

Saulutė nušvito,
Velykos jau čia!
Velykų Bobutė
Ateis pas mane.

Saulutė prašvito,
Lauke taip gražu!
Ridensiu margučius
Aš savo kieme.

*Gailė Černiūtė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Pauliukas Mošinskas, 6 m.
Los Angeles, Calif.

SUGRĮŽK, PAVASARĖLI!

Sugrįžk, pavasarėli,
Toks žalias ir gražus!
Atkviesk šiltą saulutę,
Pažadink žiedelius.

Medžių šakas papuoški
Lapeliais ir žiedais.
Margus paukščius gražinki
Su jų giesmių aidais.

Tai bėgsime į pievas,
Tai džiaugsimės visi!
Dainuosime daineles
Suaugę ir maži.

*Rita Stukaitė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Monika, Kristina ir Vaiva
Vygantaitės

MARGUČIŲ RITINĖJIMAS

Vienas iš įdomių lietuvių papročių yra margučių ritinėjimas. Margučiai tai yra gražiai nudažyti ir visokiais raštais išmarginti kiaušiniai. Lietuviai dažnai išskutinėja su peiliuku ar išpaišo su vašku gražiausius raštus. Margučiai yra ritinėjami per Velykas arba per Atvelykį.

Žaidimas taip prasideda: visi, kurie nori dalyvauti žaidime, atsineša savo margučius ir sudeda į ratą. Yra padaromas lovelis, kuriuo yra paleidžiamas žemyn riedėti margutis. Žaidimo tikslas — numušti kiek galima daugiau margučių rate. Jei bandai ir nenumuši margučio, tai margutis pasilieka rate. Kiti bando jį numušti. Kas daugiausia numuša, laimi žaidimą.

Kiekvienais metais aš dalyvauju margučių ritinėjime. Du kartus esu laimėjęs pirmą vietą. Man labai patinka šis lietuviškas Velykų paprotys.

*Dalia Polikaitytė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

VELYKŲ BOBUTĖ

Amerikoje vaikams margučius atneša zuikučiai, Lietuvoje — Velykų bobutė. Ji kaip ir Kalėdų senelis, vaikučius aplankydavo nakties metu. Jeigu būdavo margučiams paruoštas lizdelis, tai ji ten sudėdavo gražiuosius margučius. Vaikučiai lizdelius darydavo iš šieno ar šiaudelių. O jei nebūdavo paruošto lizdelio, tai margučius kur nors paslėpdavo. Iš ryto vaikai turėdavo juos surasti. O kokie gražūs tie Velykų bobutės margučiai buvo! Niekas negalėjo susilyginti su jos margučių dažymu. Maži vaikai labai laukdavo Velykų ir margučių. Velykų naktį vaikai neidavo miegoti, kad galėtų pamatyti Velykų bobutę su dideliu krepšiu margučių, bet jos niekad nematydavo.

*Elvira Bankutė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

piešinys — Laimos Švabaitės, Chicago

VELYKŲ KIŠKIS IR RAGANA

Kartą gyveno negera ragana. Ji labai mėgo valgyti Velykų kiškius ir Velykų kiaušinius. Vieną dieną ragana, užsėdusi ant šluotos, nuskrido pas Velykų Kiškį.

— Duok man daug Velykų kiaušinių ir aštuonis storus kiškius dabar! — ji sušuko.

— Bet, bet...

— Aš pasakiau, dabar! Jeigu neduosi, aš pati pasiimsiu, — ji klykė dar garsiau.

Kiškis išsigando ir sako:

— Na, gerai, gerai, aš tau duosiu, bet grįžk už valandos, kad aš galėčiau surinkti kiaušinius ir kiškius.

— Gerai, grįšiu už valandos, — sutiko ragana.

Kai ji tik išėjo, kiškis sušuko:

— Kiškeliai, pradėkite dažyti daug akmenų. Mes bandysime apgauti raganą. Padarykite ir daug netikrų kiškių ir į juos pridėkite akmenų ir pipirų... Skubėkite, nes jūs turite tik vieną valandą!

Kiškeliai griebėsi darbo. Per valandą jie pabaigė ir tuoj atskrido ragana.

— Kur jie yra, kur jie yra? — ji nekantravo.

— Čia, šitame maiše. Aš tau surinkau dvylika kiškių, tu prašei tik aštuonis, — paaiškino Velykų Kiškis.

Ragana, sugrįžus į namus, tuoj pradėjo savo vaišes, viską susikrovė į savo didelę burną. Kai pradėjo kramtyti, jos dantys iškrito nuo akmenų. Ji labai pradėjo čiaudyti nuo pipirų. Jai pradėjo pilvą raižyti, bet ji visvien nesuprato, kad kiškeliai ją apgavo.

— O, aš daugiau nebevalgysiu tų kiškių ar kiaušinių, — suklykė pikta ragana.

Ir iki šios dienos ragana daugiau nevalgo Velykų kiškių ir kiaušinių, o kiškučiai dar ir dabar juokiasi, kad pasisekė raganą apgauti.

*Vilija Ramonaitė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Clevelando Šv. Kazimiero lituanistinės mokyklos MOKINIAI PASISAKO

Kai užaugsiu, aš būsiu...

...kunigas ir mokysiu vaikus, kad jie būtų geri.

Edas Kijauskas

...gydytojas ir futbolo žaidėjas. Kaip gydytojas aš padėsiu žmonėms, o kaip futbolistas uždirbsiu daug pinigų.

Maris Kampe

...pianistė, nes man patinka pianinas.

Jennifer Baker

...akrobatikė, nes aš akrobatiką moku ir mėgstu.

Vida Kijauskaitė

... lakūnas ir norėsiu nusipirkti lėktuvą. Saxonas Schaser

... mokslininkė. Aš norėčiau išrasti kitokią gazoliną mašinoms.
Daina Mataitė

... gailestinga seselė, nes man patinka padėti žmonėms.
Dalia Kašubaitė

... architektas. Man patinka statyti. Dovydas Burdett

... mechanikas. Matas Burdett

... mokytojos pavaduotoja. Kai užaugsiu dar daugiau, aš būsiu
mama. Rūta Kašubaitė

... sunkvežimio vairuotojas, kadangi tai yra geras darbas ir gali
visur važiuoti ir turėti radiją. Paulius Janavičius

... balerina ir dailininkė, nes mėgstu šokti ir piešti.
Vanessa Schaser

... lakūnas, nes aš mėgstu lėktuvus. Saulis Banionis

... daktarė, nes man patinka padėti sergantiems žmonėms.
Lana Vyšnionytė

... jūrininkas. Po to aš būsiu sportininkas ir žaisiu krepšinį. Kai
būsiu senesnis, noriu būti krašto apsaugos ministeris.
Arūnas Apanavičius

... rašytojas arba lošiu kokį nors sportą. Vincas Staniškis

... futbolininkas, arba kitoks sportininkas, arba sporto pranešė-
jas. Ramūnas Balčiūnas

... karikatūristas, nes man patinka piešti. Julius Palūnas

... plaukikas. Saulius Bankaitis

... detektyvė. Man labai patinka skaityti apie detektyves.
Ingrida Nasvytytė

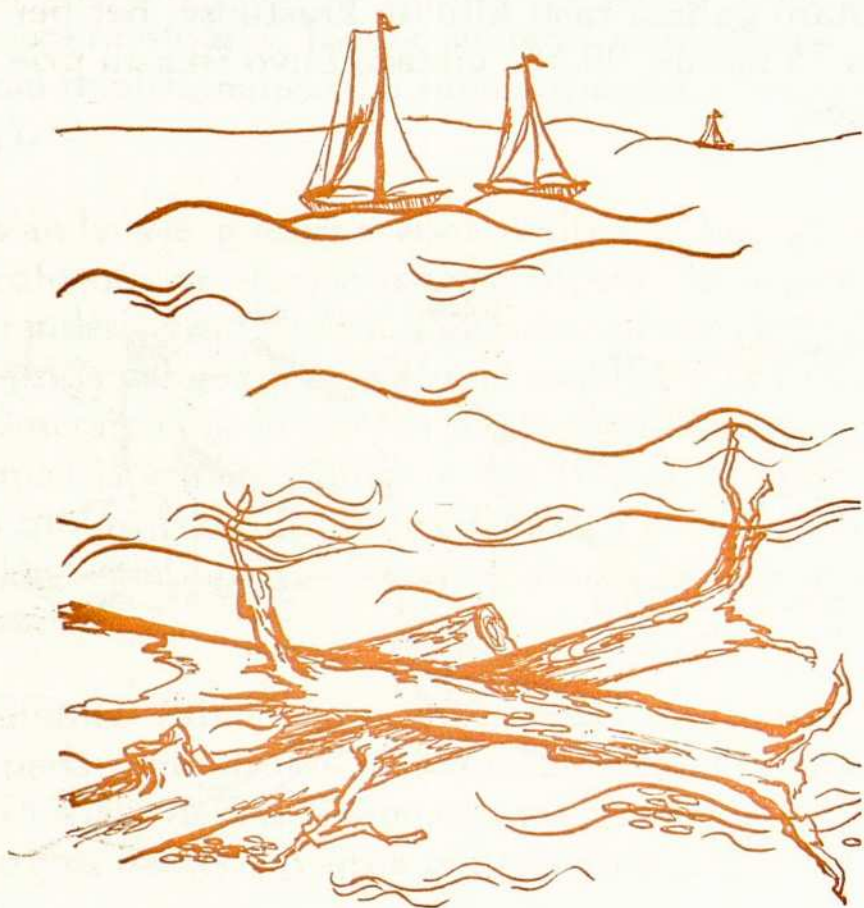
Aš dar nežinau, kas aš būsiu. Aš esu labai jaunas ir dar turiu lai-
ko pagalvoti. Aš manau, kad būsiu svarbus žmogus.
Tauras Bublys

DAR APIE GINTARĄ

Indrė Tījūnelienė

Gintarmedžių, t.y. medžių kurių sakai stingdami formuoja gintarą, yra įvairių. Dauguma jų yra pušies kilmės spygliuočiai, bet yra ir lapuočių. Iš augalinių liekanų gintare ir iš antspaudų gintaro paviršiuje, mokslininkai su-

žinojo, kad gintaro miškuose augo klevų, kaštonų, ąžuolų, pušų, kadugių, palmių, magnolijų ir t.t. Gintare randama augalija rodo, kad seniau klimatas prie Baltijos Jūros gal buvęs šiltesnis negu dabartiniais laikais. Yra manoma, kad gintarmedžių miškai vėliau buvo apsemti jūros vandeniu.

Gintarą galima gaudyti iš Baltijos Jūros tinklais arba rankioti iš smėlio. Tačiau, daugiausia gintaro yra gaunama iš gintaro kasyklų. Atrodo, kad vokiečių kryžiuočių ordinas pirmas pradėjo gintarą ekspautuoti (imti) iš žemės. Gintaro gabalai gali sverti net iki 18 svarų. Lietuvoje gintaro kasyklų yra Kuršių Mariose ties Juodkrante. Ten, kaip ir visas gintaras randamas prie Baltijos, gintaras yra vadinamas sukcinitu, nes jis turi sukcininės rūgšties, ir tuo skiriasi nuo kitur randamų gintaro rūšių. Truputį gintaro galima rasti kituose kraštuose, bet per pastutinius 75 metus, 99,5% gintaro buvo iškasta prie Baltijos Jūros.

Senieji graikai ir romėnai vertino gintarą. Jie gintarą naudojo papuošalams ir tikėjo, kad gintaras turi jėgos apsaugoti nuo ligų ir nelaimių. Graikas Tales iš Mileto pastebėjo, kad gintaras patrintas (į vilnonę medžiagą) pritraukia kitas smulkias medžiagas (pav. popieriaus gabalėlius). Graikai gintarą pavadino "elektron". Romėnų pirkliai, (įskaitant ir Nerono pasiuntinius), atplaukdavo į Europos šiaurės vakarus, Pabaltijį, gauti gintaro.

Gintaras yra skirstomas į penkias rūšis. Skaidrusis gintaras skaitosi vertingiausias. Jis yra gražios geltonos spalvos. Flominis gintaras atrodo drumzlinai, dulkėtai. Bastardinis gintaras yra nevienodai geltonos spalvos, su tamsiais atspalviais. Kaulinis gintaras yra nepermatomas, baltos spalvos, panašus į dramblio kaulą. Putų gintaras yra nepermatomas, baltos spalvos, minkštesnis. Jis yra sunkiai nublizginamas dėl savo poringumo (smulkių skylių).

Vandenyje gintaras visai netirpsta, bet alkoholyje, chloroforme, ar eteryje truputį tirpsta. Jo organinė cheminė sudėtis yra $C^{40}H^{64}O^4$. Gintaras vandenyje plūduriuoja ir jūros bangos jį nušlifuoja, nublizgina. Todėl gintaras išmetamas iš jūros, yra plonesnis ir lygesnis negu iškasamas iš žemės. Gintaras yra trapus. Norint atskirti tikrą gintarą nuo dirbtinio, galima jį pašvitinti ultravioletiniais spinduliais. Tikras gintaras švytės įvairiomis spalvomis.

Gintaro žaliava yra siunčiama į dirbtuves, kuriose yra padaromi visokie papuošalai. Šiandien Palangoje (grafo Tiškevičiaus rūmuose), yra gintaro muziejus, kuriame yra išstatyti įvairūs gintaro dirbiniai.

paruošė L. Šalčiuvienė

I Sudėtiniai žodžiai

Iš kurių dviejų žodžių susidaro kiekvienas iš sekančių trijų žodžių?

LAIKRODIS

ŽEMĖLAPIS

LAIŠKANEŠYS

II Panašumai ir skirtumai

Kaip šiaudai ir šienas panašūs?
Kaip jie skirtingi?

Kaip arklys ir zebra panašūs?
Kaip jie skirtingi?

Kaip aitvaras ir paukštis panašūs?
Kaip jie skirtingi?

III Yra keturi metų laikai: žiema, pavasaris, vasara ir rudenio. Kuriam metų laikui tinka sekantys dalykai? Kai kurie gal tinka keliems metų laikams.

dviratis
rogės
žydinčios gėlės
lietus
saulė
pačiūžos
prinokę vaisiai
maudymosi baseinas
plaukimas ežere
lauko teniso lošimas

IV Ar jūs pažįstate kūno dalis?

1. L A A V G
2. J O K A
3. K R A A N
4. G U R N A A
5. L A K A S K
6. D Ė P A
7. K L I S U N
8. Š I E R S A
9. N A U Š I S L
10. V I L S A P

V Galvosūkis:

Ką prikabinam ant meškerės, kada žuvaujam?

Atsakymą rasite galvosūkyje. Suraskite visus sekančius žodžius galvosūkyje. Jie gali būti skersai, išilgai, aukštyn, žemyn, nuo kampo į kampą. Likusios raidės sudarys žodį, kuris yra atsakymas į klausimą.

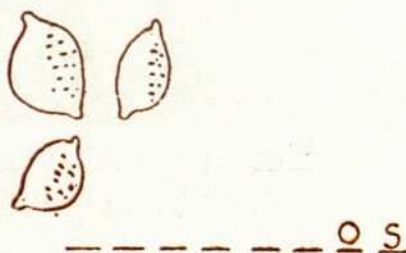
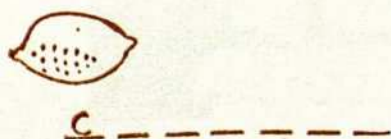
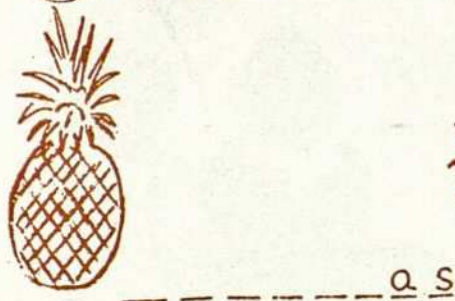
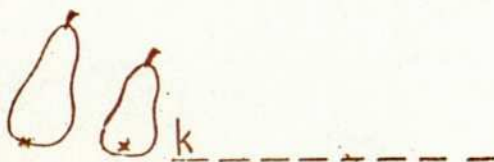
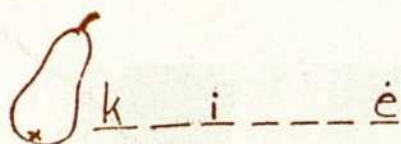
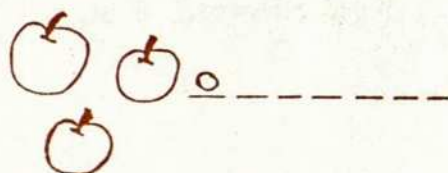
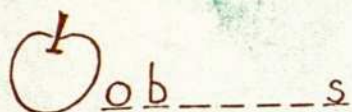
arkliažuvė, bitė, du, dvi, ežys, jus, kandis, lietus, medis, oras, pelytė, peteliškė, sau, skruzdėlė, šuo, uodas, vabalas, vėjas, vėžys, vikšras.

A	U	A	S	A	L	A	B	A	V
V	R	S	L	Ė	T	Y	L	E	P
E	O	K	A	N	D	I	S	S	E
J	R	R	L	J	Ū	S	I	A	T
A	A	U	I	I	A	S	D	R	E
S	S	Z	E	K	A	Y	E	Š	L
U	O	D	A	S	S	Ž	M	K	I
I	V	Ė	Z	Y	S	E	U	I	Š
V	A	L	I	E	T	U	S	V	K
D	U	Ė	Š	U	O	B	I	T	Ė

Vaisius visi mėgstame. Kartais suvalgome vieną vaisių, o jei labai mėgstame, suvalgome ir daugiau. Nuspalvok šiuos vaisius, įrašyk jų pavadinimus — vieno ir daug. Tada nupiešk savo mėgstamiausius vaisius ir užrašyk jų pavadinimus.

Vaisius

Vaisiai

**SVEIKINAM
EGLUTĖS
SKAITYTOJUS!**

**Nauja "Eglutės" skaitytoja
Eglė Stonytė, 6 m.**

**"Lietuvos aidų" radijo programoje dalyvavę
mokiniai su mokytoja Alicija Rūgyte, Chicago,
Illinois.**